

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2014 r.

DOLiS/DEC-171/14/14199,14202

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2, ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267), art. 12 pkt 2, art. 22 w związku z art. 18 ust. 1 pkt 2 i art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po rozpoznaniu wniosku Pana T. N., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 11 października 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-1101/13/67911,67913), umarzającą postępowanie w sprawie przetwarzania jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii Rzymskokatolickiej p.w. [...],

- 1) uchylam zaskarżoną decyzję administracyjną z dnia 11 października 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-1101/13/67911,67913) w całości;**
- 2) nakazuję Proboszczowi Parafii Rzymskokatolickiej pw. [...], przywrócenie stanu zgodnego z prawem poprzez uaktualnienie danych osobowych Pana T. N., polegające na naniesieniu w księdze chrztów adnotacji o treści zgodnej z żądaniem Pana T. N. zawartym w jego „Oświadczeniu woli” z dnia [...] maja 2012 r.**

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana T. N., zwanego dalej Skarżącym, na odmowę sprostowania jego nieaktualnych danych osobowych przez Proboszcza Parafii Rzymskokatolickiej p.w. [...], zwanego dalej Proboszczem, na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., nr 101, poz. 926 z późn. zm.). Skarżący w przedmiotowym wniosku wskazał, iż w dniu [...] maja 2012 r. wysłał do Proboszcza ww. Parafii Rzymskokatolickiej oświadczenie o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego, połączone z prośbą o sprostowanie nieaktualnych danych osobowych.

Pismem z dnia [...] czerwca 2012 r. Proboszcz Parafii odmówił sprostowania danych wskazując jednocześnie mu procedurę formalnego wystąpienia z Kościoła Katolickiego.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje.

1. Skarżący, pismem z dnia [...] maja 2012 r., skierował do Proboszcza ww. Parafii oświadczenie, o treści: „na podstawie art. 60 Kodeksu Cywilnego, korzystając ze swoich praw zawartych w art. 2 pkt 2a Ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (Dz.U. 2005 r. nr 231 poz. 1965), z dniem dzisiejszym występuję z Kościoła Katolickiego, tj. wycofuję zgodę na podleganie jego doktrynie (Katechizm Kościoła Katolickiego) i prawu (Kodeks Prawa Kanonicznej). Oświadczam, że w oparciu o art. 2 pkt 5 w/w ustawy nie zamierzam tej decyzji uzasadniać poza tym, że nie chcę do Kościoła należeć. Ponadto nie wyrażam zgody na przekazywanie informacji o tej decyzji osobom trzecim. Na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 Ustawy o ochronie danych osobowych (...) proszę Księdza, jako administratora moich danych osobowych, o ich uaktualnienie w Księdze Chrzta, przez naniesienie adnotacji o treści: <<Dnia [...] maja 2012 r. formalnym aktem wystąpił z Kościoła Katolickiego>> oraz o przesłanie, jako potwierdzenia, odpisu aktu chrztu z powyższym sprostowaniem”.
2. W wyjaśnieniach odebranych przez Generalnego Inspektora od Księdza Proboszcza zostało wskazane, iż Skarżący nie jest mu znany, ani nie był interesantem kancelarii parafialnej. Ponadto wskazał, że „na otrzymane od Skarżącego pismo odpowiedziałem listem z dn. [...] 06. 2012 r., w którym wyjaśniam zasady postępowania przy woli wystąpienia ze wspólnoty Kościoła katolickiego. (...) Adres Skarżącego wskazuje na to, że mieszka On poza terytorium mojej Parafii. Nie posiadam żadnej wiedzy nt. czy została wszczęta lub zakończona czy może prowadzona jest przez Skarżącego procedura wystąpienia z Kościoła”.
3. Pismem z dnia [...] września 2012 r., Skarżący, na wezwanie Generalnego Inspektora do wskazania, czy ww. Parafia jest Parafią miejsca jego chrztu oraz podania numeru aktu chrztu, wskazał, iż „w tej sprawie odpowiedział Proboszcz Parafii w piśmie z [...] sierpnia b.r. (data wpływu [...] sierpnia b.r.), a jeśli nie to proszę go zapytać jeszcze raz”.
4. Generalny Inspektor pismem z dnia [...] września 2013 r. wystąpił do Proboszcza o ustalenie stanu faktycznego, tj. czy jest Proboszczem Parafii miejsca chrztu Skarżącego, czy dane osobowe Skarżącego znajdują się w ww., np. w akcie chrztu Skarżącego oraz czy została wszczęta lub zakończona procedura w sprawie wystąpienia z Kościoła Skarżącego.
5. Pismem z dnia [...] października 2012 r. Proboszcz poinformował: „jako proboszcz miejsca odpowiadam za życie religijno-liturgiczne w powierzony mi wspólnocie Kościoła lokalnego. (...) W sprawie, o której mowa w korespondencji, postępuję zgodnie z wytycznymi Kościoła Katolickiego w Polsce”.
6. Na kolejne wystąpienie organu do Proboszcza Parafii Generalny Inspektor otrzymał pismo Proboszcza Parafii z dnia [...] listopada 2012 r., w którym oświadczył, iż cyt. „nie mam obowiązku wskazywać czy ktoś jest czy może nie jest wpisany do ksiąg parafialnych”, dodając jednocześnie, że „możliwym sposobem rozwiązania powstałej trudności, jest zwrócenie się

z prośbą do Archiwum Kurii Biskupiej w [...], które dysponuje wszelkimi zasobami diecezjalnymi”.

7. W związku z powyższym Generalny Inspektor pismem z dnia [...] grudnia 2012 r. wystąpił do Kurii Diecezjalnej z siedzibą w [...] z prośbą o pomoc w ustaleniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie. W odpowiedzi, pismem z dnia [...] lutego 2013 r., Kuria wskazała, iż cyt. „zgodnie z art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, w odniesieniu do zbioru danych dotyczących osób należących do Kościoła katolickiego i przetwarzanych na potrzeby tego Kościoła, Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych nie przysługują uprawnienia z art. 12 tej ustawy, w tym także dotyczące kontroli zgodności przetwarzania danych z przepisami ustawy oraz wydawania decyzji administracyjnych i rozpatrywania skarg w sprawach wykonywania przepisów o ochronie danych osobowych (pkt 1 i 2). Pisemne wyjaśnienie proboszcza Parafii p.w. [...] z dnia [...] czerwca 2012 r., skierowane do Skarżącego, jest zgodne z przepisami kościelnymi i do niego winien się on zastosować celem podjęcia procedury formalnego wystąpienia z Kościoła katolickiego”.
8. W Kościele Katolickim podstawowym źródłem prawa wewnętrznego Kościoła jest Kodeks Prawa Kanonicznego oraz dokumenty Stolicy Apostolskiej wiążące wiernych Kościoła Katolickiego. Natomiast kwestię wystąpienia ze Wspólnoty Kościoła reguluje Obwieszczenie Papieskiej Rady ds. Tekstów Prawnych „Actus formalis defectionis ab Ecclesia catholica” z dnia 13 marca 2006 r. (Prot. N. 10279/2006), zatwierdzone przez papieża Benedykta XVI. Przepisy wykonawcze o charakterze duszpasterskim, stanowiące pomoc w poprawnym realizowaniu postanowień nadrzędnego aktu prawnego, wprowadziła Konferencja Episkopatu Polski dokumentem „Zasady postępowania w sprawie formalnego aktu wystąpienia z Kościoła” z dnia 27 września 2008 r. W diecezji [...] (w okręgu, której znajduje się Parafia Rzymskokatolicka p.w. [...]) normy te zostały przekazane do realizacji wszystkim duszpasterzom dokumentem biskupa diecezjalnego [...] w dniu [...] października 2008 r. (kopia pisma Kurii Diecezjalnej z siedzibą w [...] oraz kopia zarządzenia z 23 października 2008 r. znajdują się w aktach sprawy).

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w dniu 11 października 2013 r. wydał decyzję administracyjną umarzającą postępowanie (znak: DOLiS/DEC-1101/13/67911,67913).

W ustawowym terminie Skarżący złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, w którym zarzucił jej rażące naruszenie, cyt.:

- „- art. 43 ust. 2 Ustawy o ochronie danych osobowych oraz art. 7 i 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez umorzenie sprawy DOLiS-440-1035/12 w sytuacji, w której nie zachodzą przesłanki określone w jego art. 105 § 1,
- art. 1 Konkordatu między Rzeczpospolitą Polską a Stolicą Apostolską (Dz.U. 1998 nr 51 poz. 318),
- art. 25 ust. 3, art. 30, art. 31 ust. 1 i 2, art. 47 oraz art. 53 ust. 1, 2 i 6 Konstytucji RP,
- art. 2 pkt 2a Ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (Dz.U. 1989 nr 29 poz. 155),

- art. 9 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 roku (Dz.U. 1993 nr 61 poz. 284),
- art. 16 Traktatu Lizbońskiego (Dz. Urz. UE 2007.C.306.1),
- art. 8 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE 2007.C.303.1).”

W uzasadnieniu Pan T. N. m.in. podniósł, że zarządzenie Biskupa [...] a także okólnik Papieskiej Rady ds. Tekstów Prawnych z dnia 13 marca 2006 r., na który powołuje się organ do spraw ochrony danych osobowych utraciły moc obowiązującą w dniu 9 kwietnia 2010 r. Ponadto wskazał, że Generalny Inspektor uchyla się od obowiązku ustalenia z Papieską Radą ds. Tekstów Prawnych czy wspomniane zarządzenia Biskupa [...] pozostaje w mocy.

Po powtórny raz rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych stwierdził, co następuje.

Niniejsze rozważania rozpocząć należy od wskazania, iż Generalny Inspektor podejmując zaskarżone rozstrzygnięcie oparł się o założenie, iż w związku z treścią przepisu art. 43 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej

ustawą, w niniejszej sprawie nie może prowadzić postępowania wyjaśniającego ukierunkowanego na wydanie merytorycznej decyzji administracyjnej. Wskazany przepis prawa stanowi bowiem, że w odniesieniu do zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, oraz zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1a, przetwarzanych przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne, Generalnemu Inspektorowi nie przysługują uprawnienia określone w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3 – 5 oraz art. 15 – 18. W myśl zaś art. 43 ust. 1 pkt 3 ustawy, z obowiązku rejestracji zbioru danych zwolnieni są administratorzy danych dotyczących osób należących do kościoła lub innego związku wyznaniowego, o uregulowanej sytuacji prawnej, przetwarzanych na potrzeby tego kościoła lub związku wyznaniowego. Jak natomiast wynikało z ustaleń postępowania administracyjnego, Skarżąca uważana była przez Proboszcza Parafii za osobę należącą do zbiorowości członków tego związku wyznaniowego, z uwagi na niezastosowanie się do wewnętrznych przepisów prawa kościelnego, regulujących kwestię wystąpienia z Kościoła Katolickiego.

Tymczasem, jak wynika z analizy orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego (wyrok z dnia 27 marca 2013 r. – sygn. akt I OSK 932/12) cyt.: „[w] art. 43 ust. 1 pkt 3 jest mowa o danych dotyczących osób należących do kościoła. Tak zdefiniowany zbiór nie zawiera danych dotyczących osób nienależących do kościoła. Dane osób nienależących do kościoła tworzą zbiór odrębny, nawet jeśli dane są przetwarzane na potrzeby kościoła i jeśli są zgromadzone na materialnych nośnikach danych zawierających zarówno dane osób należących, jak i osób nienależących do kościoła. Okolicznością przesądzającą o zakwalifikowaniu danych do jednego ze zbiorów jest rzeczywista przynależność lub brak przynależności osoby, o której dane chodzi, do kościoła (por. Janusz Barta, Paweł Fajgielski, Ryszard Markiewicz „Ochrona danych

osobowych. Komentarz”, LEX 2011, teza 6 do art. 43). Ustalenie tej przynależności nie może być oderwane od chwili rozstrzygnięcia sprawy w przedmiocie ochrony danych osobowych. GODO ma bowiem, tak jak każdy organ administracji publicznej załatwiający sprawę w formie przewidzianej w art. 104 § 1 K. p. a. w związku z art. 22 ustawy o ochronie danych osobowych, obowiązek wydania decyzji w oparciu o stan faktyczny i prawny z daty orzekania. Przepisy art. 32 ust. 1 pkt 6 oraz art. 43 ust. 2 w związku z art. 43 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych nie wprowadzają odmiennej regulacji w tym zakresie. (...) Przepisom materialnym odpowiadają pełne bądź ograniczone kompetencje GODO, przy czym zakres uprawnień, w zależności od osób, których dane dotyczą, został określony w art. 43 ust. 2. Wobec przetwarzania danych wrażliwych z art. 27 ust. 1 ustawy, zgodnie z art. 43 ust. 2 w związku z art. 43 ust. 1 pkt 3, GODO zachowuje pełne kompetencje, w tym także wskazane w art. 12 pkt 2. Wobec danych dotyczących wyłącznie członków kościoła, przetwarzanych w warunkach określonych w art. 27 ust. 2 pkt 4, GODO nie przysługują uprawnienia wymienione w art. 43 ust. 2 ustawy”.

Przywołać w tym miejscu także należy argumentację Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażoną w wyroku z dnia 18 października 2013 r. (sygn. akt I OSK 129/13), w którym Sąd, w analogicznej sprawie, odnosząc się do autonomicznej działalności Kościoła Katolickiego podniósł, iż cyt.: „[w]skazana autonomia nie oznacza jednakże braku jakiegokolwiek podporządkowania kościoła lub związku wyznaniowego przepisom powszechnie obowiązującego prawa np. o ochronie danych osobowych. Inaczej mówiąc, w tych kwestiach, które nie zostały mocą aktów prawnych przekazane kościołom lub związkom wyznaniowym do ich wyłącznego decydowania, zastosowanie znajdują przepisy prawa powszechnie obowiązującego, o ile oczywiście regulują konkretne zagadnienie. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż nie jest rolą sądów administracyjnych ani tym bardziej organów administracyjnych ocenianie wewnętrznych regulacji danego kościoła lub związku wyznaniowego w zakresie np. skuteczności i wymagań ustanowionego – tymi wewnętrznymi przepisami – aktu apostazji. Jak wyżej wskazano, zarówno kwestie związane z wstąpieniem jak i wystąpieniem z danego kościoła lub związku wyznaniowego są ich sprawą wewnętrzną, o ile nie dotyczą uprawnień lub obowiązków danego podmiotu o charakterze zewnętrznym, gwarantowanych przepisami powszechnie obowiązującego prawa. Z uwagi na to, że sprawa niniejsza dotyczy ochrony danych osobowych oraz wolności sumienia i wyznania, mamy w niej do czynienia z podstawowymi prawami obywatela, ulokowanymi w sferze prawa powszechnego. W konsekwencji sprawa ta musi zostać oceniona na gruncie przepisów powszechnie obowiązujących, tj. Konstytucji RP i ustaw. (...) ocena skuteczności oświadczenia skarżącego o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego w kontekście prawa powszechnego była obowiązkiem organu (...)”. Analogiczne stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 18 października 2013 r. (I OSK 1487/12), 24 października 2013 r. (I OSK 1828/12) i z 24 października 2013 r. (I OSK 1372/12).

Dokonując zatem ponownej analizy sprawy przytoczyć należy przepisy prawa powszechnie obowiązującego, znajdujące zastosowanie w niniejszej sprawie. W szczególności wskazać należy na przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr. 78, poz. 483 ze zm.), która w art. 25 stanowi, iż Kościoły i inne związki wyznaniowe są równouprawnione (art. 25 ust. 1). Władze publiczne w Rzeczypospolitej Polskiej zachowują

bezstronność w sprawach przekonań religijnych, światopoglądowych i filozoficznych, zapewniając swobodę ich wyrażania w życiu publicznym (art. 25 ust 2). Stosunki między państwem a kościołami i innymi związkami wyznaniowymi są kształtowane na zasadach poszanowania ich autonomii oraz wzajemnej niezależności każdego w swoim zakresie, jak również współdziałania dla dobra człowieka i dobra wspólnego (art. 25 ust. 3). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a Kościołem Katolickim określają umowa międzynarodowa zawarta ze Stolicą Apostolską i ustawy (art. 25 ust. 4). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a innymi kościołami oraz związkami wyznaniowymi określają ustawy uchwalone na podstawie umów zawartych przez Radę Ministrów z ich właściwymi przedstawicielami (art. 25 ust. 5).

Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1989 r. Nr 29, poz. 154 ze zm.) w przepisie art. 2 stanowi natomiast, iż Kościół rządzi się w swych sprawach własnym prawem, swobodnie wykonuje władzę duchowną i jurysdykcyjną oraz zarządza swoimi sprawami. Ustawa niniejsza określa zasady stosunku Państwa do Kościoła, w tym jego sytuację prawną i majątkową (art. 3 ust 1). W sprawach odnoszących się do Kościoła, nie uregulowanych niniejszą ustawą, stosuje się powszechnie obowiązujące przepisy prawa, o ile nie są sprzeczne z wynikającymi z niej zasadami (art. 3 ust. 2).

Powtórna analiza ww. przepisów prawa, jak i orzecznictwa sądów administracyjnych prowadzi więc do wniosku, że decydującym dla wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest ustalenie, czy aktualnie Skarżący jest członkiem Kościoła Katolickiego. Faktyczne pozostawanie przez Skarżącego członkiem Kościoła Katolickiego spowoduje, iż kompetencja do wydania przez Generalnego Inspektora merytorycznej decyzji w sprawie zostaje wyłączona mocą przepisu art. 43 ust. 2 ustawy, zaś pozostawanie przez Skarżącego poza wspólnotą tego Kościoła przesądzi o możliwości korzystania przez organ z ww. kompetencji.

Bezspornym w sprawie jest, iż Skarżący zwrócił się do Proboszcza Parafii o uaktualnienie danych osobowych w zakresie informacji o jego przynależności do Kościoła Katolickiego, wskazując jednocześnie, iż z tego Kościoła występuje. W ocenie Proboszcza Parafii, Skarżący „z racji swojego zamieszkania, nie jest objęty moimi możliwościami administracyjnymi” (pismo z dnia [...] listopada 2012 r.) oraz powinien jako osoba występująca z Kościoła złożyć proboszczowi miejsca (tj. stałego lub tymczasowego zamieszkania) własnoręcznie podpisane oświadczenie, w którym wymienia powody swojej decyzji. Ma to się dokonać w obecności dwóch pełnoletnich świadków. – pozostaje więc nadal członkiem Kościoła Katolickiego.

Odnosząc jednak powyższe stanowisko Proboszcza Parafii do zapatrywań wyrażonych w tym przedmiocie w analogicznych sprawach przez Naczelny Sąd Administracyjny, podkreślić należy, iż kwestia skuteczności wystąpienia przez zainteresowaną osobę z Kościoła Katolickiego nie może być rozpatrywana na gruncie regulacji wewnętrznych tego związku wyznaniowego. Skarżący złożył Proboszczowi Parafii, tj. administratorowi swoich danych osobowych, oświadczenie o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego wraz z wnioskiem o uaktualnienie w tym zakresie danych osobowych w księdze chrztów. Uznać zatem należy, iż Skarżący wyraził dostatecznie jasno swoją wolę co do dalszej przynależności do tego związku wyznaniowego. Wolność w zakresie przynależności do związku wyznaniowego, zagwarantowana przepisami Konstytucji oraz ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (tekst

jednolity Dz. U. z 2005. poz. 1965 z późn. zm.) nie może zostać ograniczona przepisami wewnętrznymi związku wyznaniowego. Jak bowiem wynika z przepisu art. 2 pkt 2a rzeczonego aktu prawnego, korzystając z wolności sumienia i wyznania obywatele mogą w szczególności należeć lub nie należeć do kościołów i innych związków wyznaniowych.

Przepis art. 35 ust. 1 ustawy stanowi, iż w razie wykazania przez osobę, której dane osobowe dotyczą, że są one niekompletne, nieaktualne, nieprawdziwe lub zostały zebrane z naruszeniem ustawy albo są zbędne do realizacji celu, dla którego zostały zebrane, administrator danych jest obowiązany, bez zbędnej zwłoki, do uzupełnienia, uaktualnienia, sprostowania danych, czasowego lub stałego wstrzymania przetwarzania kwestionowanych danych lub ich usunięcia ze zbioru, chyba że dotyczy to danych osobowych, w odniesieniu do których tryb ich uzupełnienia, uaktualnienia lub sprostowania określają odrębne ustawy.

Wobec powyższego koniecznym było uchylenie przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych zaskarżonej decyzji z dnia 11 października 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-1101/13/67911,67913) i skierowanie do Proboszcza Parafii nakazu sformułowanego w sentencji niniejszej decyzji.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, w związku z art. 13 § 2 oraz art. 53 § 1 i 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).